

Svajonų
ROMANAI

Svajonų
SALOS
NUOTAKOS

JENNIFER FAYE

*Vestuvių salos
stebuklas*

Knygute.lt

Jennifer Faye

**VESTUVIŲ
SALOS
STEBUKLAS**

Trijų knygų serija
“Graikijos salos nuotakos”
Pirma knyga

Versta iš Jennifer Faye,
Carrying the Greek Tycoon's Baby, 2019
© Jennifer Faye, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Rasa Žukienė, vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Ana Gorbatova, dizainas, 2022

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-0779-3

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

PROLOGAS

Kovas, Amžinybės sala, Graikija

Viskas susitvarkys.

Turi susitvarkyti.

Kito varianto Lėja Romz nė nesvarstė.

Ji atsistūmė su kėde nuo stalo, apkrauto neįveikiamu kalnu popierių. Lėja manė, kad šiame technologijų amžiuje darbas su dokumentais bus praeities reliktas. Deja, panašu, kad darbas su popieriniais dokumentais niekur neprapuls, o elektroninis susirašinėjimas ir ataskaitos tik dar labiau padidina krūvį.

Bent jau dirba vestuvių planuotoja rojuje. Ji pasiėmė didelį kavos puodelį ir nuėjo prie stumdomųjų durų, už kurių atsivėrė vaizdas į privačią prieplauką. Įžengė į erdvų balkoną ir veidą užliejo saulės šiluma. Nuo tada, kai maždaug prieš trylika mėnesių paveldėjo salą, jos gyvenimas apsigvertė aukštyn kojomis.

Persikraustyti iš Siatlo Vašingtono valstijoje į Graikiją buvo ne kelių mėnesių ar savaitių, o poros dienų reikalas. Žinoma, daug prisidėjo

tai, kad apie gimines Graikijoje Lėja sužinojo iš teisininko, o ne iš tėvų, nes šie nuslėpė nuo jos svarbią gyvenimo dalį. Nesitikėjo tokios išdavystės. Jautėsi priblokšta ir smarkiai įskaudinta.

Viskuo nusivylusi su dviem lagaminais ji išsiruošė į Graikiją. Nežinojo, ko tikėtis, atkakusi į mažą vešlią Graikijos salą. Teisininkas jai paaiškino, kad Amžinybės sala priklausė šeimai iš kartos į kartą. Tik peržvelgusi nuotraukas giminės namuose Lėja sužinojo, kad jos pačios mama šioje saloje gimė ir užaugo. Tai buvo dūris tiesiai į širdį. Kaip mama galėjo nuslėpti tiesą apie savo šeimą ir šią vietą?

Po to audringo barnio prieš išvykstant iš Siatlo Lėja su tėvais dar nesikalbėjo. Tačiau jie irgi nebandė su ja susisiekti. Tėvai buvo užsispyrę ir manė pasielgę tinkamai nutylėdami tam tikrus Lėjos gyvenimo epizodus. Bet dabar ji turėjo didesnių rūpesčių, pradedant tuo, kad jos vestuvių ir povestuvinių kelionių vieta buvo gilioje finansinėje duobėje...

Tuk. Tuk.

Lėja sugrįžo į biurą.

- Užeikite.

Popė Kostas, geriausia jos draugė ir kita sa-

los vestuvių planuotoja, kyštelėjo galvą vidun. Tamsiai rudi plaukai, surišti į uodegą, driekėsi per petį.

- Svečias atvyko.

- Jau? - Negali būti. Jis turėjo pasirodyti tik po valandos. Lėjos žvilgsnis nukrypo į ant stalo stovintį mažą laikrodį su besišypsančiu emociuku. Tiesa, jau buvo dešimta valanda ryto. Ne devinta. Laikas prabėgo nepastebimai.

Ji norėjo padailinti makiažą ir susišukuoti plaukus prieš susitikdama su tuo vyru - labai svarbiu vyru. Matė jo nuotraukas internete. Buvo stulbinamai gražus: tamsus, aukštas ir paslaptingas. Bet Lėja tikino save, kad pasigražinti ir pasistengti padaryti gerą - ne, puikų - pirmą įspūdį svarbu dėl verslo reikalų, o ne ko nors kito. Jis gali tapti tuo žmogumi, kuris pakeis viską saloje ir jos gyvenime.

- Liaukis raukytis, - mestelėjo Popė. Lėjai atvykus į salą jiedvi artimai susidraugavo. Prie to prisidėjo tai, kad Popė buvo bendraamžė ir su ja buvo gera. Ji galėdavo priversti Lėją nusišypsoti net tada, kai šypsotis nė kiek nesinorėdavo.

- Atrodai nuostabiai. Kaip visada. - Popė pamojė ranka. - Eikš. Juk nenori, kad jis ilgai

lauktų.

Ji buvo teisi. Lėja visai nenorėjo padaryti prasto įspūdžio nuo pat pradžių. Nuskubėjo prie durų, apgailestaudama, kad ryte nepraleido daugiau laiko prie veidrodžio. Atsiduso. Dabar jau tam nėra laiko.

Giedrė danguje spigino saulė. Graikijos saloje, o ne Siatle geriau gyventi dėl vieno dalyko: čia beveik kasdien šviečia saulė. Ir Lėjai tai labai patiko. Keista, bet Amžinybės saloje ji pasijuto tarsi grįžusi namo.

Ji įsiropštė į golfo vežimėlį, kuriuo keliaudavo po nedidelę salą. Čia buvo svečiams skirtas golfo vežimėlių parkas, taip pat asfaltuotų takų. Lėja greitai judėjo keliu į prieplauką. Dauguma svečių iš žemyno atplaukdavo keltais arba atskrisdavo hidroplanais užsakomaisiais reisais. Kartais – sraigtasparniu, jis dažniausiai buvo naudojamas ištikus nelaimei arba jei atsitiktinis svečias galėjo sau leisti tokią prabangą.

Pirmasis mėnesiai ištaikiusi laisvą minutę ji tyrinėjo kiekvieną vingiuojantį takelį, nusėtą laukinėmis gėlėmis, o kai kuriuos pramynė pati. Sutiko visus žmones, gyvenančius saloje, ir visas ožkas, o jų čia buvo nemažai. Dauguma salos gyventojų vienaip ar kitaip susiję su

vestuvių verslu. Jie buvo lyg didelė šeima ir sutiko ją išskėstomis rankomis. Lėja neįsivaizdavo draugiškesnės vietos.

Pamatė hidroplaną, besiruošiantį pakilti nuo ramios mėlynos jūros. Bet dėmesį patraukė vyras tamsiu kostiumu, nugara į ją stovintis ant medinio doko. Ji nužvelgė įspūdingą stotą ir plačius, raumeningus pečius, kuriuos pabrėžė švarkas – puikiai pasiūtas drabužis. Tikriausiai kainavo daugiau, nei ji uždirba per mėnesį. Išties.

Tamsūs plaukai buvo trumpai tvarkingai kirpti visai kaip interneto nuotraukose. Nė plaukelio ne vietoje. Kažin ar ir gyvenime jis toks tvarkingas ir organizuotas? Nenuleisdama žvilgsnio nuo akių įsivaizdavo, koks būtų jausmas perbraukti pirštais jam plaukus. Pirštai dilgsėjo iš pagundos. Ji tvirčiau įsikibo vairu.

Lėja paspaudė stabdį ir vežimėlis slystelėjęs sustojo. Skubiai išlipo ir nuėjo per doką prie svečio. Jo apranga žadino smalsumą. Ar jis nežinojo, kad atvyksta į salą? Čia maudymosi šortai labiau įprasti nei kostiuminiai švarkai. Vyruui atsisukus, ji pamatė, kad jis pasirišęs ir kaklaraištį. Mintyse sudejavo. Jei jis toks įsitempęs, kaip atrodo, ji didelėje bėdoje.

Lėktuvui praskridus virš galvų, ji atlošė pečius ir žengė žingsnį pirmyn. Ištiesė ranką.

- Sveiki. Aš Lėja Romz.

Tamsūs vyro antakiai pakilo iš nuostabos:

- Čia jūs vadovaujate?

Mergina linktelėjo, ir jis spustelėjo jai ranką. Paspaudimas buvo tvirtas. Iš prisilietimo ji galėjo pasakyti, kad vyras gana stiprus. Taigi, už to dizainerių kurto kostiumo slypėjo šis tas daugiau.

Lėjos žvilgsnis nukrypo į švariai nuskustą žandikaulį ir lūpas, kietai suspaustas į liniją, buvo sunku pasakyti, ką jis mąsto. Iš pradžių ji išmušė jį iš vėžių, bet, regis, jis jau atitoko.

Žvilgsniams susitikus, tamsios jo akys Lėjai pasirodė neįskaitomos. Tad ji nusprendė šypsotis, tikėdamasi palengvinti nuotaiką.

- Sveiki atvykę į Amžinybės salą.

- Turite daug svečių? - Jis patraukė ranką ir apsižvalgė. Buvo tylus rytas.

Tai tiek tų mandagybų.

Lėja susilaikė nesusiraukusi dėl akivaizdaus neetiško elgesio.

- Šiuo metu ne. Rytoj laukiame svečių, atvykstančių į artimiausias vestuves.

- Tad dabar sala tuščia, išskyrus darbuo-

tojus?

Ji papurtė galvą.

- Ne visai. Keli svečiai atvyko praleisti medaus mėnesio, kelios poros sugrižo atnaujinti įžadų arba antro medaus mėnesio.

Jis susiraukė. Panašu, kad ne tokio atsakymo tikėjosi.

- Jei sektumėte paskui... - ji mostelėjo link golfo vežimėlio, - galėčiau viską aprodyti.

- O čia yra ką pamatyti?

Ar jis rimtai? Ar kalba sarkastiškai? Lėja negalėjo suprasti, nes nei balso tonas, nei veido išraiška nepasikeitė. Jo žvilgsnis toliau tyrinėjo aplinką. Ir ji darė tą patį, bandydama pamatyti Amžinybę jo akimis. Aplink buvo daug žalmos, nusagstytos raudonais, geltonais, rožiniais, violetiniais ir mėlynais žiedais. Visur augo laukinės orchidėjos. Virš prieplaukos stūksojo keli pastatai. Vienas jų buvo jos biuras. Ir tada ji suvokė, kur bėda.

Ji sunkiai nurijo seiles ir atsisuko į jį.

- Iš čia daug nepamatysi, nes sala suplanuota strategiškai. Pastatai įvairiose salos vietose, o ne sutelkti į vieną vietą. - Reikėjo prigriebti salos žemėlapij. Svečiai gaudavo žemėlapius kartu su gėrybių krepšeliu, kai juos pasitikda-

vo. – Patikėkite. Saloje yra daug dalykų, taip pat ir didžiulį plotų, kuriuose auginamos daržovės. Didumą maisto užsiauginame patys.

Jis pažvelgė į ją, bet Lėja vis dar negalėjo perskaityti jo minčių.

– Tai pradėkime.

Vyras pasilenkė ir tik tada Lėja pamatė, kad jis pasiėmęs nedidelį krepšį. Ji nesitikėjo, kad jis pasiliks nakvoti. Dauguma verslininkų po susitikimo su ja išskrisdavo tą pačią dieną. To ji nenumatė.

Lėja žengė žingsnį į priekį ir ištiesė ranką paimti krepšio, bet jis neleido. Ji nežinojo, ar jis elgiasi kaip džentelmenas ar bijo, kad ji neįstengs krepšio panešti. *Visai nesvarbu.*

Pasidėjęs krepšį į vežimėlio galą, jis atsisėdo šalia jos priekyje. Ranka brūkštelėjo jai per petį. Prisilietimas nukrėtė ją tarsi elektros iškrova. Atrodė, kad vežimėlis susitraukė perpus. Burna išdžiūvo, delnai sudrėko.

Lėja nežiūrėjo į jį. Jų veidai tada būtų atsidūrę pernelyg arti vienas kito. kažkas jo lūpų linijose vertė ją spėlioti, ar jis neprarastų savitvardos net ir bučiuodamasis. O tada susivokusi, kaip toli nuklydo mintys, Lėja save subarė, užvedė variklį ir paspaudė greičio pedalą.

Reikia susiimti. Turi elgtis dalykiškai, o ne leistis, kad ją nugalėtų tuštuma meilės santykių fronte. Galų gale Amžinybės salos ateitis priklauso nuo šio sandorio. Ir taip jie pradėjo kelionę.

Kai apžiūrėjo salą, buvo vėlyva popietė. Jis buvo pirmas potencialus investuotojas, kuris pasiliko taip ilgai. Lėjos viltys sukilo. Svečias daug klausinėjo apie salą ir ji stengėsi kuo išsamiau atsakyti. Lėja didžiavosi savo sala. Jai aptariant salos aspektus, ponas Marinakas žymėjosi planšetėje.

Viskas pavyks. Viskas pavyks.

Ji vos laikėsi neišsišiepusi. Juk niekas dar nenuspręsta...

– Panele Romz, turiu pasiūlymą.

Taip! Taip! Taip!

Ji suvaldė viduje kunkuliuojantį svaiginantį džiaugsmą. Reikia dar truputėlį išlikti šaltakraujiškai. Vėliau ji atšvęs su Pope.

– Prašau vadinti mane Lėja. – Kai jis pažvelgė į ją suglumusiu žvilgsniu, pridūrė: – Jei turėsi-me bendrų verslo reikalų, nebūtina laikytis formalumų.

Jis padvejojo.

– Sutarta. Vadinkite mane Ksanderiu.

- Gerai, Ksanderi. - Ji plačiai nusišypsojo. - Ką turite galvoje?

Ir tada jis pasakė patį nuostabiausią skaičių. Niekada neįsivaizdavo, kad kas nors norėtų investuoti tokią neįtikėtiną sumą į salą. Nė nenutuokė, ką daryti su tiek pinigų. Žinoma, saloje daug darbo, bet ne tiek, kad prilygtų tai sumai.

- Ačiū. Labai dosni investicija...

- Palaukite. Manau, kad blogai supratote. Aš neinvestuoju į jūsų salą. Aš ją perku.

Jis nori nupirkti jos salą? Jos paveldą? Lėjai širdį lyg kas akmeniu prislėgė. Partnerystė baigėsi nė neprasidėjusi.

Lėja papurtė galvą. To negali būti. Ji tik neseniai rado šitą ryšį su praeitimi ir neketino jo atsisakyti. Jokiu būdu.

* * **

Ksanderis Marinakas pajuto, kaip sandoris slysta iš pirštų.

Jam tai buvo neįprasta situacija.

Užsispyrusi išraiška veide sakė, kad Lėja neketina atsisakyti salos. Ir dalis jo pritarė jai, o likusi dalis galvojo, kad tai kvailystė. Bet Ksanderis ne iš tų, kurie pasitraukia nieko nepesę.

- Jei tikėtės geresnio pasiūlymo, nesulauksite nei iš manęs, nei iš ko kito. Tai mano vienintelis pasiūlymas. - Su juo menki juokai, nesvarbu, kokia graži jam pasirodė ši moteris. Veršlas yra veršlas.

- Bijau, kad atvykote čia vedamas klaidingų prielaidų. Sala niekada nebuvo parduodama ir niekada nebus.

Jis kietai sučiaupė lūpas. Įdomu, ar ji bent pasvarstė, ką būtų galima nuveikti su ta pinigų suma, kurią jis pasiūlė.

Sala galėtų būti brangakmenis jo nekilnojamojo turto imperijoje. Graži ir tokia nuošali. Bet kartu netoli nuo žemyno. Tobuloje vietoje. Galėtų čia pastatyti prabangiausius namus, parduotų juos už nežmoniškus pinigus. Gal net sau pasistatytų atostogų namą. Nors jis niekada neatostogaudavo. Bet gal vieną dieną pradės.

- Ar kas nors galėtų pakeisti jūsų nuomonę?

- Jei neperžengiant proto ribų, jis tai apsvarsytų.

Ji nė nedvejodama tvirtai papurtė galvą.

- Sala priklauso mano šeimai daugybę metų iš kartos į kartą ir ketinu tai tęsti.

Ksanderis atsiduso....